

гнахъ за въ Котелъ; лошовичко ни малко дойде само когато минавахме върха, дѣто вѣтъра пронизва до костъ, а снѣга запушва очитѣ, както на хората, тѣй и на конетѣ. Неможешъ пѣкъ и бърже да вжрвишъ, конетѣ се непрестанно настѣпватъ; въ града стигнахме чакъ на мржване. Вечеръта идва при мене прикомандирования кѣмъ опълчението полковникъ Енгелгардъ; той се занимава въ настоящето време да превежда на български нѣкои статии отъ уставетѣ, като за длѣжноститѣ на стражата и за аванпостната служба.

18-ий ФЕВРУАРИЙ.

Вчера не излизахъ изъ кѣщи, тѣй щото вечеръта се събраха при мене на преферансъ.

Тая сутрена ми обаждатъ, че желаелъ да ме види единъ живописецъ; азъ го помолихъ да влѣзе; влиза младъ единъ човѣкъ, сръденъ ржстъ, съ сухо и блѣдно нѣ привлекателно лице и се препорѣчя живописецъ Пасхалъ. Като мислехъ, че Пасхалъ е Котленски гражданинъ и че неговото посѣщение е отъ просто едно желание да се запознае съ мене, азъ го поканихъ съ кафе и едвамъ отъ сетнѣ узнахъ историята на младия тоя човѣкъ. Той се билъ въспитвалъ въ Москва, дѣто се и занимавалъ съ живописество; а въ Котелъ дошълъ по покана на жителитѣ, за да нарисува икони за новата имъ черква; нѣ ето че за негово нещастие начевала се война, жителитѣ дигнале рѣце отъ икони и той, Пасхалъ, тѣй си и останалъ въ Котелъ, безъ всѣкакви сръдства за прехрана и при това нѣма съ какво да се върне въ Москва. «Сега, напримѣръ» казваше Пасхалъ, «се пакъ по-добрѣ, нѣкои отъ офицеретѣ си заржчватъ портретѣ, тѣй щото може и да се живѣе!» Азъ твърдѣ добрѣ разбрахъ на кѣдѣ подхвърли живописеца и тѣй сѣщо заржчахъ единъ портретъ до пояса, като му дадохъ и малко прѣдплата. Други день ще имаме първия урокъ.

19-ий ФЕВРУАРИЙ.

Днесъ, по случай възшествието на престола, назначенъ е черковенъ парадъ отъ Нарвския гусарски полкъ и третата